

[Bertel Dahlgaard.]

synspunkter på dette område og om de synspunkter, der eventuelt af regeringen er gjort gældende i dette forhold.

Til dette billede af vor stilling må så føjes det overblik over landets finansielle tilstand, som vi kan danne os på grundlag af finansministerens redegørelse forleden.

Da den nuværende regering trådte til, var statens årlige indtægter 2 860 mill. kr. og dens udgifter 2 455 mill. kr. Det vil sige, der var et overskud på 400 mill. kr. For det kommende finansår regner finansministeren med indtægter på 3 600 mill. kr. og udgifter på 3 750 mill. kr., altså et underskud på 150 mill. kr. Det vil sige, at statens udgifter i disse to år er steget med 1 300 mill. kr. Stort set svarer dette til, at skatterne i de to år er steget med ca. 700 mill. kr., og at overskuddet på budgettet i 1950 på 400 mill. kr. nu er forvandlet til et underskud på 150 mill. kr. Jeg ved ikke, hvorledes finansministeren befinder sig i denne situation. Selv mener jeg, at hvis der indtræder en økonomisk depression af væsentligt omfang, vil finansministeren, finansielt set, køre fast. Derfor advarer jeg.

Heroverfor står, at skatterne ikke kan sættes yderligere op, at der er enighed om, at den sociale og kulturelle lovgivning ikke bør forringes, og hertil kommer endelig den indirekte virkning af den finansielle ansænkelse, nemlig at den vanskeliggør den investering i produktive anlæg, som er betingelsen for øget velstand og høj beskæftigelse. Her angriber socialdemokratiet nu regeringen meget stærkt, men jeg kan ikke se rettere, end at denne tilstand i betydelig grad er en konsekvens af en politik, som socialdemokratiet også er medansvarlig for.

Det er, som om socialdemokratiet oprindelig har ment, at man kunne føre en udenrigs- og militærpolitik sammen med regeringen uafhængig af den indenrigske økonomiske og sociale politik, men dette er en illusion. Udenrigs- og militærpolitikken har sine indenrigspolitiske og økonomiske konsekvenser. Den fejl, man efter mit skøn har begået, er, at man har ræsonneret som så, at en oprustning på 1 000—1 100 mill. kr. årlig kun udgør ca. 5 pct. af nationalindkomsten, og det må Danmark uden vanskelighed kunne bære, når Norge og Sverige kan, og andre lande endda klarer endnu højere tal, men man har aldrig tillagt det tilstrækkelig vægt, at Danmark sam-

tidig på særegen måde er tynget af den råstofprisstigning, som følger af den internationale oprustning, men som disse andre lande er helt eller delvis fri for. Norge f. eks. har på grund af sine råstoffer og den vældige skibsfart tjent på denne stigning, og denne fortjeneste har bidraget til at bære Norges oprustning, medens Danmark kun har haft tab derved — vel en eller halvanden milliard kroner årlig. Det vil sige, at Danmarks direkte og indirekte ofre på oprustningens alter sammenlignet med lande med rige råstoffer snarere må regnes til 10 end 5 pct. af nationalindtægten.

Når man taler om 5 pct. af nationalindtægten som noget forholdsvis lidet, skulle man iøvrigt huske på, at det dog andrager et beløb, der er 300 mill. kr. større end alle statens socialudgifter. Derfor er der slet ingen baggrund for udenrigsministerens altid så flotte proklamering af, at vi nok skal bære vor del af byrderne. Med den heroiske rolle, man har tildelt Danmark i det europæiske forsvar, samtidig med at landet indirekte udsuges af de andre landes råstofpriser, er der intet grundlag for denne økonomiske tapperhed.

Derimod er der sagligt grundlag for at sige, at den solidaritet, som man ellers påberåber sig, når det drejer sig om den risiko, Danmark med sin beliggenhed udsætter sig for, skulle føre til, at Danmark nødvendigvis måtte tilstås en langt gunstigere præferencestilling, når Amerikas økonomiske støtte fordeles. Den højtærede minister forstår ikke den indre økonomiske sammenhæng i hele dette problem. Det gør finansministeren. Derfor er han også meget mere afdæmpet i sine taler om Danmarks økonomiske stilling. Kan en sådan særlig økonomisk støtte ikke blive Danmark til del, så er følgen den, vi nu står overfor som en nærliggende mulighed, at Danmarks økonomiske og sociale standard tvinges ned.

Efterhånden som denne bitre kendsgerning bliver åbenbar for alle, falder man tilbage på at sige, at det kan altsammen blive godt, blot man øger vor produktion med nogle procent, som så kan dække de stigende udgifter til oprustningen. Jeg må sige, at denne argumentation er for svag. Dette at begynde med at pådrage sig de byrder, som man først kan bære, når produktionen engang i fremtiden er sat op, minder for meget om hasardpolitik,